

РЕШЕНИЕ

№ 7748

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1746** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1, чрез адв. Б., срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 22. 05. 2012 г., поправен с РА № 1202775 / 04. 06. 2012 г. изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., Дирекция „СДО”, потвърдени с Решение № 2726 / 20. 11. 2012 г. на Директора на дирекция „О.”-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разносните по делото. Не представя писмена защита, въпреки дадената му от съда възможност за това.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, с ново наименование - Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1100289 от 08. 07. 2011 г., изменена със ЗВР № 1200016 / 12. 01. 2012 г., издадени от Т. В. – на длъжност началник отдел

„Контрол”, Дирекция „СДО” при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-6 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 01. 2008 г.- 31. 05. 2011 г., корпоративен данък за периода 01. 01. 2007 г. – 31. 12. 2010 г. и данък по чл. 194,195 и 204 от ЗКПО за 01. 01. 2007 г. – 31. 12. 2010 г. Ревизията е спряна със Заповед № 1100051 / 29. 08. 2011 г. и възобновена със заповед № 1100545-В / 29. 11. 2011 г. Ревизията е следвало да приключи до 19. 03. 2012 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1200016 от 02. 04. 2012 г., връчен на пълномощник на дружеството на 12. 04. 2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1200016 / 05. 04. 2012 г., е определена Й. М., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 22. 05. 2012 г., връчен на пълномощник на дружеството на 31. 05. 2012 г.

С РА № 1202775 / 04. 06. 2012 г., е поправен издадения РА № [ЕГН] / 22. 05. 2012 г.

С жалба вх. № 2553-06-1317 / 14. 06. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с до 3 месеца.

С Решение № 2726 / 20. 11. 2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С., ревизионния акт е потвърден, в оспорената част.

С жалба вх. № 53-00-1159 / 03. 12. 2012 г., е обжалван РА по съдебен ред, в потвърдената от директора на Дирекция „О.” част.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН]/22. 05. 2012 г., изд. от орган по приходите при ТД на НАП С., поправен с РА № 1202775 / 04. 06. 2012 г. изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., Дирекция „СДО”, в потвърдената му с Решение № 2726 / 20. 11. 2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е доначислен ДДС в общ размер на 584 123,25 лв. и са определени лихви за забава в размер на 212 765,07 лв., както и задължение за корпоративен данък в размер на 35 265,01 лв. и лихви в размер на 13 149,95 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото не са налице доказателства за датата на връчване на решението на решаващия орган, но от датата на постановяването му до подаване на жалбата са по-малко от 14 дни, поради което следва да се приеме, че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи в жалбата за липсата на мотиви в издадения РА. Видно от същия, в него са налице мотиви относно фактическите установявания, като освен това, правната доктрина и съдебната практика допускат мотиви да се съдържат в съпътстващ акт, какъвто в случая е издадения ревизионен

доклад. Действително в мотивите на РА има известни пропуски, но при съпоставка между данъчните периоди в издадения РД и таблицата с установените задължения в РА се открива действителната воля и начина на формиране на задълженията.

По отношение на доначисления ДДС:

С оспорения РА, е доначислен ДДС само за тези данъчни периоди, за които е констатирано че издадените от дружеството жалбоподател фактури въобще не са отразени в подадените справки декларации по ЗДДС, но не и по отношение на тези, които са отразени със закъснение в друг данъчен период.

Фактурите, по които е доначислен ДДС са следните:

За данъчен период м.03.2009 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 317 600,00 лв. по издадена от жалбоподателя ф-ра № 48/13.03.2009 г. с данъчна основа 1 588 000,00 лв., за която е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.05.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 19 898,61 лв. по издадена от жалбоподателя ф-ра № 203/14.05.2009 г. с данъчна основа 99 493,07 лв., за която е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.06.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС общо в размер на 71 000,20 лв., по следните три фактури издадени от жалбоподателя: фактура № 207/02.06.2010 г. с данъчна основа 125 000,00 лв. и ДДС 25 000,00лв., фактура № 219/28.06.2010 г. с данъчна основа 169 552,36 лв. и ДДС 33 910,47 лв. и фактура № 220/28.06.2010 г. с данъчна основа 60 448,63 лв. и ДДС 12 089,73 лв., за която е установено, че не са отразени от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.07.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 30 000,00 лв. по издадена от жалбоподателя фактура № 228/ 23.07.2010 г. с данъчна основа 150 000,00 лв., за които е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.08.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 12 693,72 лв. по издадена от жалбоподателя фактура № 240/ 17.08.2010 г. с данъчна основа 63 468,58 лв., за която е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.10.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 7 959,45 лв. по издадена от жалбоподателя фактура № 264/ 18.10.2010 г. с данъчна основа 39 797,23 лв., за която е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.11.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 20 000,00 лв. по издадена от жалбоподателя фактура № 273/ 29.11.2010 г. с данъчна основа 100 000,00 лв., за която е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.12.2010 г. с РА допълнително е начислен ДДС в размер на 14 510,30 лв. по издадена от жалбоподателя фактура № 280/ 16.12.2010 г. с данъчна основа 72 551,51 лв., за която е установено, че не е отразена от дружеството в дневниците за продажби.

За данъчен период м.04.2011 г. с РА допълнително е начислен ДДС общо в размер на 112 675,63 лв., по следните три фактури издадени от жалбоподателя: фактура № 312/14.04.2011 г. с данъчна основа 338 378,15 лв. и ДДС 67 675,63лв., фактура № 313/19.04.2011 г. с данъчна основа 75 000,00 лв. и ДДС 15 000,00 лв. и фактура №

319/29.04.2011 г. с данъчна основа 100 000,00 лв. и ДДС 20 000,00 лв., за които е установено, че не са отразени от дружеството в дневниците за продажби.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която горепосочените фактури не са отразени в Справките – декларации по ЗДДС, като видно и от издадения РД, не са били включени в дневника за продажбите.

Видно от предмета на самите фактури, повечето са за плащане по договори за доставка на оборудване, поради което няма основание да се смята че е налице различна дата на настъпване на данъчното събитие, различна от тази на издаване на фактурата. В този смисъл доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, касаещи датата на данъчното събитие са неоснователни, още повече че по делото не се представиха никакви писмени доказателства в подкрепа на твърденията.

На основание чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена.

Съгласно чл. 25, ал. 4 от ЗДДС, при доставка с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение, с изключение на доставките по чл. 6, ал. 2, всеки период или етап, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо.

Видно също така от заключението на съдебно –счетоводната експертиза, по всяка една от фактурите е налице частично или пълно плащане на цената, поради което дори и да е налице авансово плащане е налице данъчно събитие и съответно задължение за включване на фактурите в дневника за продажбите и справките декларации по ЗДДС.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на задълженията по ЗКПО:

В хода на ревизията е констатирано, че през ревизираните периоди дружеството е предоставяло парични средства по договори за заем, като не са начислявани приходи от лихви.

Органът по приходите е посочил, че съгласно чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята и получаването или предоставяне на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката.

След извършен анализ на лихвените проценти на търговските банкови заеми е констатирано, че средните лихвени проценти по кредити в лева за сектор нефинансови предприятия по периоди по официална статистика са следните: за 2007 г. в размер на 8,98 %, за 2008 г. в размер на 11,00 %, за 2009 г. в размер на 8,05 % и за 2010 г. в размер на 9,00 %.

Констатирано е, че лихвените проценти за сектор нефинансови предприятия на три търговски банки за 2007 г. са, както следва: Банка Д. - стандартни кредити в размер на 9,99 %, Общинска банка „програма за кредитиране на малкия и среден бизнес” в размер на 7,99 %, О. в размер на 10,95 %.

При така направеният анализ на основание чл. 78 от ЗКПО органът по приходите е

определил следващите се неотчетени приходи при следните лихвени проценти по периоди: за 2007 г. в размер на 9,50 %, за 2008 г. в размер на 10,00%, за 2009 г. в размер на 8,00 % и за 2010 г. в размер на 8,00 %.

За финансовата 2007 г. на основание чл. 78 от ЗКПО с РА е извършено увеличение на финансовия резултат със сумата в размер на 22 087,50 лв. Същата представлява определен размер на неотчетени от дружеството приходи от лихви по отпуснат паричен заем на [фирма].

За финансовата 2008 г. на основание чл. 78 от ЗКПО с РА е извършено увеличение на финансовия резултат със сумата в размер на 61 497,26 лв. Същата представлява определен размер на неотчетени приходи от лихви по отпуснати парични заеми на [фирма] и [фирма].

За финансовата 2009 г. на основание чл. 78 от ЗКПО с РА е извършено увеличение на финансовия резултат със сумата в размер на 63 120,00 лв. Същата представлява определен размер на неотчетени приходи от лихви по отпуснати парични заеми на [фирма] и [фирма].

За финансовата 2010 г. на основание чл. 78 от ЗКПО с РА е извършено увеличение на финансовия резултат със сумата в размер на 96 540,82 лв. Същата представлява определен размер на неотчетени приходи от лихви по отпуснати парични заеми на [фирма], [фирма] и [фирма].

При установяване на задълженията за корпоративен данък /КД/ за ревизираните периоди са извършени и други корекции, подробно описани в РД и РА, които не се оспорват с жалбата.

За 2007 г. при декларирана от дружеството данъчна облагаема печалба в размер на 28 292,50 лв. и дължим КД в размер на 2 829,25 лв., с РА е установена данъчна загуба в размер на 6 205,00 лв. и дължим нулев размер на КД за 2007 г. Внесеният от дружеството КД в размер на 2 829,25 лв. е установен като надвнесен. Начислени са лихви по авансови вноски в размер на 261,51 лв.

За 2008 г. при декларирана от дружеството данъчна облагаема печалба в размер на 65 783,40 лв. и дължим КД в размер на 6 578,34 лв., с РА е установена данъчна облагаема печалба в размер на 441 396,10 г. и дължим КД за 2008 г. в размер на 44 139,61 лв. При установен внесен от дружеството КД в размер на 6 578,34 лв. с РА е установен дължим КД за внасяне в размер на 37 561,27 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 12 505,08 лв.

За 2009 г. при декларирана от дружеството данъчна облагаема печалба в размер на 148 570,37 лв. и дължим КД в размер на 14 857,04 лв., с РА е установена данъчна загуба в размер на 84 791,61 лв. и дължим нулев размер на КД за 2009 г. Внесеният от дружеството КД в размер на 14 857,04 лв. е определен като надвнесен. Начислени са лихви по авансови вноски в размер на 592,38 лв.

За 2010 г. при декларирана от дружеството данъчна облагаема печалба в размер на 136 981,84 лв. и дължим КД в размер на 13 698,18 лв., с РА е установена данъчна облагаема печалба в размер на 151 285,16 г. и дължим КД за 2010 г. в размер на 15 128,52 лв. При установен надвнесен КД за 2009 г. в размер на 14 857,04 лв. с РА е установен дължим КД за 2010 г. за внасяне в размер на 271,48 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 52,49 лв.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която по сключените от жалбоподателят договори за заем не е начислявана и заплащана лихва.

В същото време, вещото лице е посочило среден лихвен процент към 2008 г. и 2010 г. в размер на 10,54 %, който процент е доста над средния определен от ревизиращия екип, поради което доколкото не може да се изменя РА в ущърб на жалбоподателя, съдът намира че така установените приходи от лихва са правилно определени. От страна на органите по приходите е извършен подробен анализ на прихода от лихва, като размера на пазарната лихва по смисъла на § 1, т. 32 от ДР на ЗКПО е правилно определена по реда на чл. 78 от ЗКПО, като доказателства за противното не се представиха.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 22. 05. 2012 г., поправен с РА № 1202775 / 04. 06. 2012 г. изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., Дирекция „СДО”, потвърдени с Решение № 2726 / 20. 11. 2012 г. на Директора на дирекция „О.”- С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], бул. С. шосе No 110Б, офис 1-2, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”- С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 17 356 (седемнадесет хиляди триста петдесет и шест) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: